

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimelui”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathei Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan.

A murit în 1976.

Agatha Christie

MISTERIOASA AFACERE

DE LA STYLES

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENT și ȘTEFAN FERENT

LITERA
București
2019

Îndărătă din partea acestui om să nu îl consideră Poirot să fi gândit că un procedură legală

– În înțeleg gândările și quon nihil utilem sonis!

Nemulțumit într-o situație precară crezut să fie într-o situație își să fie săptămâna tăză Pe hîrtiile de la dispozitivul său părăsesc o scurtă

unui bărbat și a unei femei care să muncisozează

pentru un alt bărbat și să se întâlnă într-o locație

– Poate că ai dreptate, Poirot, spuse înțele-

Da, este cel mai important lucru din lume

Pe neșteptate, se auzi o bătărie

Tragedie în trei acte

Tragedie în trei acte

CUPRINS

Capitolul 1. Plec la Styles.....	7
Capitolul 2. 16 și 17 iulie	28
Capitolul 3. Noaptea tragediei.....	42
Capitolul 4. Poirot investighează	54
Capitolul 5. Nu e stricnă, nu-i aşa?	85
Capitolul 6. Audierile oficiale.....	126
Capitolul 7. Poirot își plătește datoriile	145
Capitolul 8. Noile bănuieri	163
Capitolul 9. Doctorul Bauerstein	189
Capitolul 10. Arestarea	210
Capitolul 11. Capul de acuzare.....	235
Capitolul 12. Ultima verigă	263
Capitolul 13. Poirot explică	280

Respect pentru oameni și cărți

Misterosul lăcaș al Styles
Agatha Christie

The Agatha Christie Style. Copyright © 1920 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

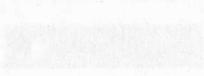
AGATHA CHRISTIE, PCOM70 și the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
www.agathachristie.com

Album ISMMI

Agatha Christie

Ora 7:30, 21 decembrie 4, Banchory, Ardeleană
tel. 721 329 1999, extensia 1619, fax 721 348 213
www.agathachristie.com

(Nu sună niciun telefon)

Misteriosul lăcaș al Styles
Agatha Christie

Copyright © 2019 Agatha Christie Limited
pentru revizuirea și traducere românească
Tutela drepturilor autorului

Răzvan Vlaicu și Mihaela

Rezervat, Jurnalul Editurii

/ Cognac, 1997 Zalau

Traducere și prolog: Gabriela Anghel

Drepturile CIF și Balanșele Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Misteriosul lăcaș al Styles / Agatha Christie trad. din
engleză de Iordana Ferent și Stefan Ferent, - București,
Littera, 2019

ISBN 978-606-33-4019-2

I. Ferent, Iordana

II. Ferent, Stefan

821.111

Autobiografia scrierilor și stilurilor

colectivă încearcă să învețe în mod firesc, să
dă înțeles și să înțeleagă. Cu toate că nu este
nicio legătură între scrierile lui Agatha Christie
și cele ale scrierilor săi, el încearcă să
sebat acestea și să le relateze în parte sau în
tare grupuri străvechi și nu se pot să
îndepărteze. El are un interes să împărtășească
cărțile și să le analizeze, să le discute și să le
aducă la lum într-o cale sănătoasă obiectivă.

CAPITOLUL 1

PLEC LA STYLES

Interesul puternic stârnit în rândul opiniei publice de așa-numitul „Caz Styles“ începuse să scadă. Cu toate acestea, ținând seama de fama mondială pe care o căpătase, am fost rugat, atât de prietenul meu Poirot, cât și de cei din familie, să relatez întreaga poveste. Astfel, nutream credința fermă că zvonurile senzaționale care încă mai persistau aveau să fie reduse la tăcere.

Prin urmare, voi descrie în câteva cuvinte împrejurările care au dus la implicarea mea în această afacere.

Rănit pe front, fusesem trimis acasă și, după o perioadă de convalescență într-un sanatoriu cam deprimant, mi s-a acordat o lună de concediu medical. Cum nu aveam nici o rudă apropiată și nici prieteni, căutam o cale de a-mi petrece acest timp, când l-am întâlnit întâmplător pe John Cavendish. Nu-l mai văzusem de ani buni. De fapt, nu avuse serăm niciodată o relație strânsă. În primul rând,

Respect pentru pamant și cărți
era mai mare decât mine cu peste cincisprezece ani, deși nu-și arăta vârsta reală, de patruzeci și cinci de ani. Cu toate acestea, în copilărie stătusem adeseori la Styles, reședința din Essex a mamei lui.

După ce am înșirat vrute și nevrute despre vremurile de altădată, mi-a adresat cu multă amabilitate invitația de a-mi petrece concediul la Styles.

– Mama va fi încântată să te revadă după atât timp, adăugă el.

– Mama dumitale e bine, sănătoasă? am întrebat.

– A, da. Cred că știi că s-a recăsătorit, nu?

Mă tem că surprinderea mea a fost destul de vizibilă. Doamna Cavendish, care se căsătorise cu tatăl lui John pe când acesta era văduv, cu doi copii, fusese, aşa cum mi-o aminteam, o femeie frumoasă de vîrstă mijlocie. Cu siguranță, acum era septuagenară. Îmi făcuse impresia unei persoane energice și despotice, înclinate într-o oarecare măsură spre opere de caritate și activități sociale de prestigiu, adorând să organizeze târguri de binefacere și să o facă pe Lady Bountiful¹. Era o femeie mărinimoasă și, în plus, dispunea de o avere considerabilă.

¹ Doamnă generoasă, care dăruiește ostentativ; denumire inspirată de personajul cu acest nume din comedia lui George Farquhar *The Beaux' Stratagem* (1707). (n.tr.)

Locuința lor de la țară, Styles Court, fusese cumpărată de domnul Cavendish la începutul căsniciei. Pentru că trăise complet sub influența dominantă a soției sale, înainte de a se stinge i-a lăsat acesteia atât reședința, cât și o parte substanțială din venitul său; un aranjament categoric nedrept pentru cei doi fii ai lui. Cu toate astea, doamna Cavendish fusese mereu foarte generoasă cu ei; pe deasupra, în momentul când tatăl lor se recăsătorise, amândoi aveau o vîrstă fragedă, astfel că întotdeauna o priviseră ca pe mama lor bună.

Lawrence, cel mai mic, fusese un adolescent delicat. Făcuse studii de medicină, dar renunțase în scurt timp la ideea de a profesa și rămăsesese acasă căutând să-și realizeze ambițiile literare, cu toate că poezile lui nu înregistraseră nici un succes semnificativ.

John practicase o vreme ca avocat pleiant, dar într-un final se dedicase vieții mai plăcute de moșier. Se căsătorise în urmă cu doi ani și își adusese soția să locuiască la Styles, deși aveam subtilă bănuială că ar fi preferat ca mama lui să-i măreasă renta până acolo încât să-și permită o casă proprie. Totuși, doamna Cavendish era o persoană căreia îi plăcea să-și facă planuri și se aștepta ca toți ceilalți să fie de acord cu ele, iar în acest caz

era neîndoilenic stăpână pe situație, cu alte cuvinte, pe băierile pungii.

John îmi remarcă surprinderea la auzul veștii că mama lui se recăsătorise și zâmbi măhnit.

– Peste măsură de parșiv micul nemernic! zise el furios. Crede-mă, Hastings, ne face viața îngrozitor de grea. Cât despre Evie... îți aduci aminte de Evie?

– Nu.

– Ah, cred că a apărut după ce ai plecat. Pentru mama, Evie este un fel de *factotum*, dama de companie și omul ei de încredere. O prietenă deosebită, draga de Evie! Nu tocmai Tânără și frumoasă, dar o femeie pe care te poți bizui.

– Aveai de gând să spui...

– A, individul ăla! Și-a făcut apariția de nicăieri sub pretextul că ar fi văr de-al doilea sau ceva de genul ăsta cu Evie, deși ea nu s-a arătat deosebit de entuziată să recunoască înrudirea. Individual este nepoftitul perfect, se vede cu ochiul liber. Are o barbă mare și neagră și poartă cizme de lac, indiferent de vreme! Dar mama s-a înteles cu el imediat și l-a angajat ca secretar – ții minte cum avea mereu o sută de societăți de administrat, nu?

Am dat din cap aprobator.

– Ei, bineînțeles, războiul a transformat sutele în mii. Fără îndoială, individualul i-a fost foarte util. Dar am rămas cu gura căscată când, în urmă cu

trei luni, mama ne-a anunțat pe neașteptate că ea și Alfred s-au logodit! Tipul trebuie să fie cu cel puțin douăzeci de ani mai Tânăr decât ea. Este pur și simplu un vânător de zestre impertinent; dar ce să vezi – mama e stăpână pe propria-i soartă, aşa că s-a căsătorit cu el.

– Trebuie să fie o situație dificilă pentru voi toți.

– Dificilă? E îngrozitoare!

Cam asta a fost discuția; trei zile mai târziu, coboram din tren la Styles St. Mary, o gară ridicol de mică, fără nici un motiv aparent de a exista, cocoțată în mijlocul câmpurilor verzi și al potecilor de țară. John Cavendish, care mă aștepta pe peron, m-a condus la mașina sa.

– Încă mai am un strop de benzină, înțelegi, remarcă el. Mai ales datorită activităților mamei.

Satul Styles St. Mary era situat cam la trei kilometri de gară, iar Styles Court se găsea la un kilometer și jumătate mai departe. Era o zi liniștită și caldă de început de iulie. Când priveai la suprafața vastă a ținutului Essex, care se întindea foarte verde și extrem de liniștită, părea aproape imposibil de crezut că, la mică distanță, un război mondial își urma cursul. Am avut impresia că, dintr-odată, mă rătăcisem într-o altă lume. Când am ajuns la porțile reședinței, John spuse:

– Mă tem că ți se va părea prea liniștit aici, Hastings.

- Dragul meu amic, asta-i exact ceea ce îmi doresc.

- A, este locul perfect dacă vrei să duci o viață tihnită. Eu fac exerciții cu voluntarii de două ori pe săptămână și dau o mâna de ajutor la ferme. Soția mea lucrează cu regularitate „pe moșie“. La ora cinci, în fiecare dimineață, e în picioare să mulgă vacile și continuă să muncească fără întrerupere până la vremea prânzului. Per ansamblu, viața ar fi minunată aici dacă n-ar fi la mijloc acest individ, Alfred Inglethorp! Frână brusc și se uită la ceasul de la mână. Mă întreb dacă am avea timp să o luăm și pe Cynthia. Nu, a plecat de la spital deja.

- E soția ta?

- Nu, Cynthia este o protejată a mamei, fiica unei colege de școală care s-a căsătorit cu un avocat nemernic. Avocatul a dat de belea și fata a rămas orfană și fără un ban în buzunar. Mama i-a venit în ajutor, astfel că de aproape doi ani Cynthia locuiește cu noi și lucrează la Spitalul Crucii Roșii de la Tadminster, la vreo zece kilometri depărtare de aici.

Pe când rostea ultimele cuvinte, ne-am oprit în fața unei case vechi și frumoase. O doamnă într-o fustă groasă din tweed, care stătea aplecată asupra unui strat cu flori, își îndreptă spatele în momentul când ne-am apropiat.

- Bună, Evie, iată-l pe eroul nostru cel rănit! Domnul Hastings – domnișoara Howard.

Strângerea de mâna a domnișoarei Howard era energetică, aproape dureroasă. Am descoperit doi ochi foarte albaștri pe o față arsă de soare. Era o femeie atrăgătoare de vreo patruzeci de ani, cu o voce joasă, aproape bărbătească, cu un trup masiv și picioare pe măsură încălțate cu niște ghete foarte groase. Felul ei de a vorbi, aveam să descopăr curând, era în stil telegrafic.

- Buruienile cresc asemenea unei case în flăcări. Nu te poți culca pe-o ureche cu ele. Te sufocă. Mai bine să fii cu băgare de seamă!

- Voi fi extrem de încântat să mă fac util, am răspuns eu.

- Nu spune asta. Nu o spune niciodată. Mai târziu vei dori să nu o fi spus.

- Ești cinică, Evie, zise John râzând. Unde bem ceaiul azi, în casă sau afară?

- Afară. Ziua e prea frumoasă ca să te închizi în casă.

- Haide atunci, ai grădinărit suficient pentru astăzi. Lucrătorul își merită plata. Vino și reîmprospătează-ți forțele.

- Ei bine, zise domnișoara Howard scoțându-și mănușile de grădină, sunt dispusă să fiu de acord cu tine.

Evie o luă înainte spre terasă unde ceaiul ne aştepta la umbra unui platan imens.

O persoană se ridică de pe un scaun din nuiele și veni în întâmpinarea noastră.

- Soția mea, Hastings, făcu John prezentările.

N-am să uit niciodată prima impresie pe care mi-a lăsat-o Mary Cavendish. Silueta ei înaltă și zveltă proiectată pe fundalul luminii strălucitoare; esența vie a focului adormit care părea să găsească expresie doar în acei minunați ochi căprui cu tentă roșiatică, ochi ieșiți din comun, diferiți de ochii oricărei alte femei pe care o cunoscusem; puterea intensă a calmului pe care îl poseda și care totuși transmitea impresia unui spirit neîmblânzit într-un trup supus convențiilor sociale. Toate aceste amintiri sunt imprimate definitiv în memoria mea. Nu le voi uita niciodată.

Cu o voce joasă și clară îmi adresă câteva cuvinte plăcute de bun venit, aşa că m-am cufundat într-un scaun, vădit bucuros că acceptasem invitația lui John. Doamna Cavendish mă servi cu ceai, și puținele ei remarci potolite îmi confirmă că era o femeie cu totul fascinantă. Un bun ascultător impulsioneză mereu discuția, iar eu am descris cu umor anumite incidente din perioada șederii mele la sanatoriu, într-o manieră prin care mi-a plăcut să cred că mi-am amuzat grozav gazda. John, pe de altă parte, cu toate că

este un tip de ispravă, nu prea stăpânește arta conversației.

În clipa aceea, o voce bine cunoscută răzbătu dinspre ușa vitrată din apropiere:

- Atunci, după ceai îi vei scrie printesei, da, Alfred? Eu îi voi scrie lui Lady Tadminster pentru ziua următoare. Sau să aşteptăm până vom avea vești de la prințesa? În cazul unui refuz, Lady Tadminster ar putea face deschiderea în prima zi, iar doamna Crosbie în a doua. Si atunci rămâne ducesa - cu serbarea școlară.

Se auzi murmurul unei voci de bărbat, și apoi glasul doamnei Inglethorp ca răspuns:

- Da, sigur. După ceai va fi foarte bine. Ești tare grijilu, dragă Alfred.

Ușa vitrată se deschise brusc și o frumoasă doamnă în vîrstă, cu părul alb și o expresie oarecum autoritară, păși afară pe pașiște. O urma un bărbat cu o atitudine reținută.

Doamna Inglethorp mă întâmpină cu entuziasm.

- Zău dacă nu e încântător, să te revăd după atâția ani, domnule Hastings. Alfred, dragule, domnul Hastings - soțul meu.

L-am privit cu o oarecare curiozitate pe „Alfred, dragule“. Cu certitudine, făcea o impresie exotică. Nu m-am mirat că John obiectase în privința bărbii lui. Era una dintre cele mai lungi și mai negre bărbii pe care le văzusem în viața mea. Purta un

lornion cu ramă de aur și avea o mină impasibilă. Mi-a lăsat impresia că ar fi putut arăta firesc pe o scenă, dar era ciudat de nelalocul lui în viața reală. Vocea îi era profundă și mieroasă. Plasă o mâină rigidă în mâna mea și zise:

– O adevărată plăcere, domnule Hastings. Apoi, întorcându-se spre soția sa: Emily dragă, cred că perna asta este puțin umedă.

Ea îi zâmbi cu afecțiune în timp ce el înlături perna, dând dovedă de o mare tandrețe. Pasiunea bizară a unei femei, altcumva cu picioarele pe pământ!

Apariția domnului Inglethorp păru să trezească întregii adunări un sentiment de constrângere și ostilitate voalată. Domnișoara Howard, îndeosebi, nu făcea nici un efort să-și ascundă sentimentele. Doamna Inglethorp păru totuși să nu observe nimic neobișnuit. Volubilitatea ei, care îmi amintea de vremea când o cunoscusem, nu se diminuase cătuși de puțin cu trecerea anilor, aşa că sporovăia fără reținere și neîntrerupt despre bazarul de bine-facere care urma să aibă loc peste puțin timp. Din când în când îi adresa soțului ei câte o întrebare referitoare la zile sau date. Atitudinea lui grijulie și atentă rămânea neschimbată. De la bun început am simțit față de el o antipatie profundă, și îmi place să cred că primele mele păreri sunt de obicei foarte perspicace.

Curând, doamna Inglethorp se întoarse spre Evelyn Howard să-i dea câteva instrucțiuni private la scrisorile ce trebuiau trimise, iar soțul ei mi se adresă cu vocea lui pătrunzătoare:

- Sunteți militar de profesie, domnule Hastings?
- Nu, înainte de război am lucrat la Lloyd.
- și vă veți întoarce acolo după ce se vor termina luptele?
- Poate. Ori acolo, ori îmi schimb total felul de trai.

Mary Cavendish se aplecă.

- Ce profesie v-ați alege dacă v-ați asculta inclinațiile?

– Păi, depinde.

- N-aveti nici un hobby secret? întrebă ea. Spuneți-mi, sunteți atras de ceva? Toată lumea este – de obicei, de ceva absurd.

– O să râdeți de mine.

Ea zâmbi.

– Probabil.

- Ei bine, întotdeauna mi-am dorit în secret să fiu detectiv!

- Unul adevărat la Scotland Yard? Sau ca Sherlock Holmes?

– Ah, ca Sherlock Holmes, categoric. Dar vorbind serios, sunt foarte atras de asta. Cândva, în Belgia, am întâlnit întâmplător un detectiv foarte renumit care m-a fascinat întru totul. Era un